

Bernard Boelens

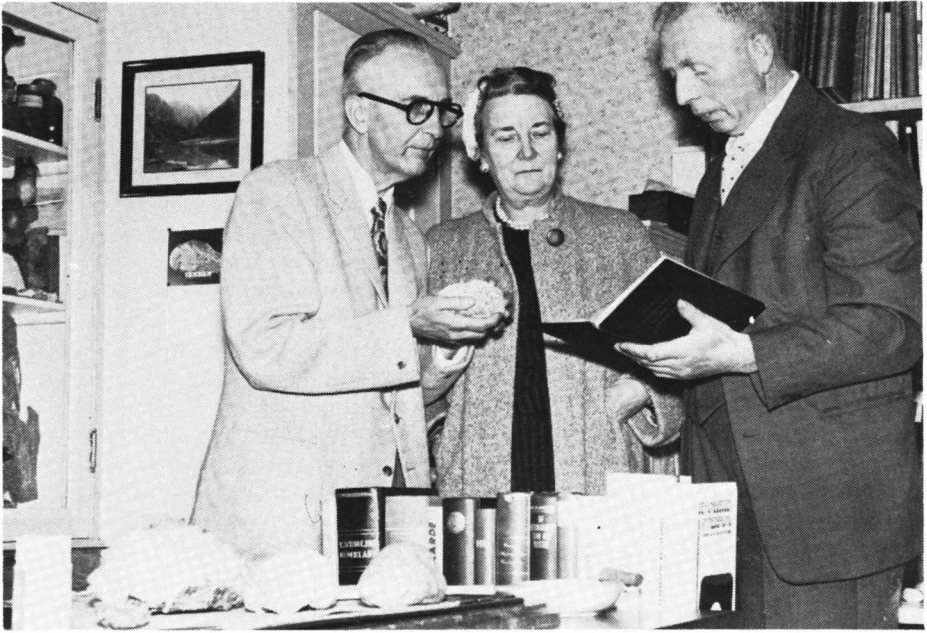
door W. F. Anderson

De geologie spreekt ons van een onafgebroken ontstaan en verdwijnen. Als we jong zijn, is alles in ontwikkeling, steeds nieuwe vrienden en vooruitzichten verrijken ons bestaan. We kunnen onbezorgd plannen maken en programma's opstellen, want immers ons hele lange (?) leven ligt nog voor ons. Bij het ouder worden moeten we steeds vaker van dierbare vrienden afscheid nemen, een immer langer wordende reeks. Hoevele vrienden van onze vereniging hebben we reeds moeten afstaan, ... v.d. Kley, Polderman, Hamelink, van Sambeek, Bernink, van der Lijn, de Kruyter, de Vries, van der Sleen, van de Bosch, van Ewijk, van Ekeren en vele anderen en nu ... ja nu reeds, Bernard Boelens. In de ouderdom van 67 jaar overleed hij op 15 juni te Groningen. We hadden nog zoveel verwachting van hem, zo sterk, gezond en vrolijk als hij voor kort nog was. Een ongeneeslijke hersenbloeding maakte echter een einde aan dit rijke en vruchtbare leven.

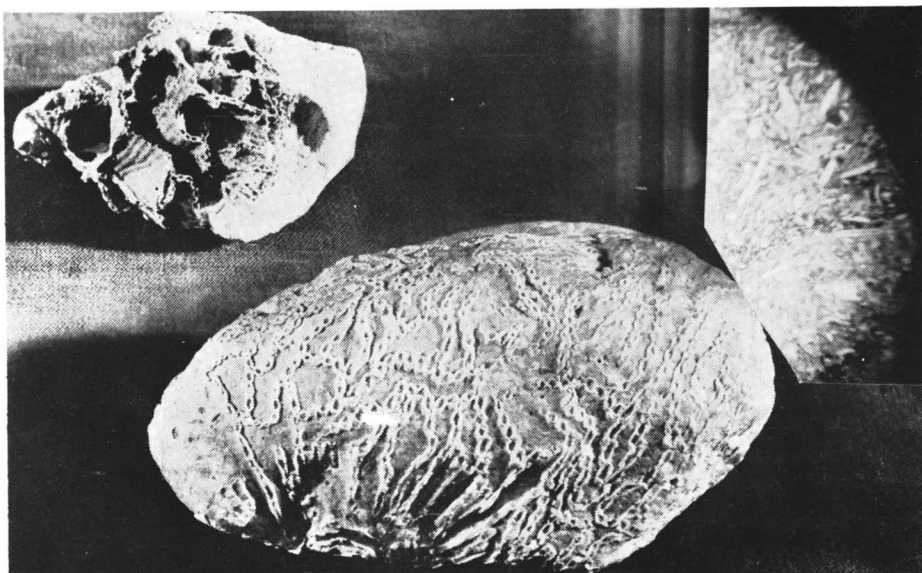
Foto genomen door P. van der Lijn in de Noord-Oost Polder 1943.

Zijn vele, vele vrienden zullen aan hem een onvergetelijke herinnering bewaren, aan hem en zijn prachtige verzameling. Alleen al thuis, stelt U zich dat eens voor, ontving hij in de loop van de jaren ongeveer 1500 bezoekers, die zijn verzameling kwamen bezien. Hij werd geboren op 10 mei 1902 te Groningen. In 1923 trad hij in dienst van de gemeente Groningen, welke betrekking hij op 1 juni 1967, na 44 dienstjaren verliet. Boelens heeft

Bezoekers bij de verzameling thuis.

dus nog geen volle twee jaren van zijn pensioen kunnen genieten. Begaafd met een diepe bewondering voor de natuur, met humor, een zonnige lach en een olijke tinteling in de ogen, ging hij door het leven. Hij kon uitstekend vertellen en schrijven over alles wat hij beleefde en het was steeds een genoegen een van zijn originele brieven van hem te mogen ontvangen. Zijn werkzaamheden op de begraafplaats Esserveld brachten hem al spoedig in contact met de silurische kalksteen, die daar in de keileem in grote getale voorkwamen. Opgetogen over de wonderen van deze lang gestorven dierenwereld, wil hij ook anderen daarvan laten genieten, en reeds dadelijk na de oorlog is in juni 1948 het boek gereed „Fossielen uit noordelijke zwerfstenen” dat hij in samenwerking met de heer P. Schuijff tot stand bracht. Het is helaas reeds jaren geleden uitverkocht. Ook op andere wijzen, door talrijke voordrachten en excursies voor Volkshogeschool, gemeentepersoneel, N.G.V., en explicatie thuis, worden belangstellenden, deelgenoot van zijn kennis en levensvreugde. Zijn grote verdiensten op dit terrein, zijn herhaalde malen in courantenartikelen naar voren gebracht en werden met een koninklijke onderscheiding bekroond. Ook in ons blad schreef hij enige malen een artikel. Gedurende de oorlog kon hij tewerkstelling in Duitsland ontgaan door de hulp van Prof. van Ciffen, die hem tot rapporteur van oudheidkundige vondsten in de N.O.-polder aanstelde. Op talrijke buitenlandse reizen verruimde hij zijn geologische kennis te Zweden, Denemarken, Luxemburg en Zwitserland. Hij vertegenwoordigde onze vereniging in de commissie tot instandhouding van het v.d. Lijnreservaat bij Urk. Ook was hij verbonden aan het Natuurhistorisch museum de Prinsenhof te Groningen en medewerker aan de inrichting van het museum Drouwenerzand. Op 1 juli 1958 werd hij verbonden, als leider, aan het schooltuinwerk te Groningen. Wij hadden het voorrecht hem daar eens een bezoek te brengen. Het was enig te zien, hoe de kinderen hem als hun vertrouwde vriend raadpleegden en hoe enthousiast hij daarbij in

De vondst van zijn leven.

zijn uitleg aan hen was. Dat hij veel verstand van planten had, bleek wel uit de studie die hij van het voorkomen van de mammoetboom, de Sequoia heeft gemaakt. Bernard Boelens zal voor zijn vrienden onvergetelijk blijven en als een dierbare herinnering blijven voortleven. Laat ons eindigen met de woorden waarmede hij een van zijn couranten-artikelen besloot.

„Wij staan nog altijd voor grote geheimen. Daarin dieper door te dringen is op zichzelf reeds een geestelijk genot en . . . wat we niet mogen onderschatten: ook het feit dat, wie de bodem tot zich laat spreken, voelt zich gehecht aan zijn geboorteland.